

PIPALUK VED VERDENS ENDE

Pipaluk havde mere end noget andet ønsket sig en tur på hundeslæde. Sådant en rigtig lang tur. Hun ville ud. Hun ønskede sig langt væk fra lektier og storebrødre, der drillede. Hun elskede hunde, og hun elskede sne.

Uden for huset kunne hundene godt fornemme, at noget var under opsejling. De hoppede og hylede, og kæderne raslede. Hundene stod fastbundne uden for huset hele året. Så de var særligt glade, når de kunne få lov at trække en slæde og bare suse afsted over isen.

Både Pipaluk og hundene kunne få deres ønske opfyldt i dag. Det var nemlig Pipaluks fødselsdag, og hendes far Poul havde besluttet sig for at give hende en lang tur ud over isen. Så langt mod verdens ende, de kunne komme – eller i hvert fald så langt, som provianten rakte, og hundene havde energi til

I dag var det minus 28 grader. Luften var tør. Der var lidt vind. Hundene skulle nok få varmen. Men Pipaluk skulle jo ikke løbe eller trække en slæde, men bare sidde og mærke kulden bide i kinderne. Det eneste, der kunne holde til kulden, var sælskindsbukserne og sælskindsanorakken. Fødderne blev pakket ind i uldsokker og kamikker. Ingen vind eller sne kunne trække gennem sælskindet. Og når hun så samtidig kunne putte sig i moskusskindet på slæden, så kunne naturen bare komme an!

Og sådan sad hun. Godt pakket ind. Den hjemmestikkede halsedisse fra mormor var trukket godt op om næsen, og skibrillen sad tæt omkring øjnene. Dagen var lidt grå, men hun nød vidderne, som de susede afsted.

Hun blev døsig af medernes monotone knirken hen over isen. Det må være lidt som, når hendes fætter Cornelius i Danmark fortæller at han altid falder i søvn, når de kører i tog, tænkte Pipaluk. Hun ville gerne prøve at køre i tog en dag. Men så skulle hun til Danmark. Og det var meget dyrt, sagde hendes far.

Pipaluk kiggede mod himlen og tænkte, at en bedre fødselsdagsgave kunne hun ikke have ønsket sig. Det så dog lidt mørkt ud deroppe. Hun var lidt utryg. Hun ville spørge far, hvad han synes om vejret, når de stoppede for at spise. Hun håbede, de snart skulle have lidt mad. Hendes far havde taget geværet med. Måske var de heldige at få ram på en sæl. Hun lå lidt og tænkte på metak, helleflynder og hellefisk og alle de dejlige kager, som naboerne og vennerne havde medbragt til kaffemik i går. Mon far havde pakket lidt af resterne med, det håbede Pipaluk.

Alle de mennesker, som kom forbi i går, fik Pipaluk til at tænke på, at det nu også kunne have været rart med lidt selskab her på turen. Hendes far råbte mest til hundene, så de kunne blive i sporet og ikke filtrere sig ind i hinanden. Timerne slæbte sig af sted som hundene foran slæden.

Vinden trak op. Pipaluk puttede sig under moskusoksens varme skind. Larmen fra vinden og hundenes gøen flød sammen til en underlig, gammeldags summen. Hun faldt i søvn. Og da hun lukkede øjnene, var det som om isen bar hende hundredevis af år tilbage i tiden.

Sneen faldt hård nu. Der var storm. Pipaluk vågnede brat og i luften. Hundeslæden var pludselig stoppet. Et ryk der fik Pipaluk smidt af slæden. Nu lå hun omtumlet i sneen og gennem den tykke sne og tåge kunne hun skimte en gammel og forladt træbygning. "Pipa!" råbte far. "Vi søger ly i den gamle handelsstation," råbte far.

Tag med Pipaluk...

